

Sırtlanın Hıçkırığı

Ebru Mina TOMURCUK

Sırtlanın Hıçkırığı

Ebru Mina TOMURCUK

Güneşli savanın kalbinde, akasya ağaçlarının fısıldadığı ve otların salındığı yerde, Hattie adında utangaç bir sırtlan yaşardı. Parlak turuncu bir atkı ve küçük mavi bir hikâye anlatıcısı rozeti takardı. Hattie hikâye anlatmayı her şeyden çok severdi. En iyi arkadaşı, Milo adında zeki bir mirket, her zaman hızlı bir gülümsemeyle dinlerdi. Bugün büyük hikâye anlatma yarışmasıydı ve Hattie'nin karnında kelebekler uçuşuyordu.

Bütün hafta Hattie, cesur küçük bir kuş hakkındaki hikâyesini çalışmıştı. Onu bulutlara fısıldamış, taşlara ezberlemişti. Yeşil yelege ve minik kırmızı papyonuyla Milo onu cesaretlendiriyordu. 'Harika olacaksın,' dedi, uzun kuyruğu dimdik durarak. Ama yarışma sabahı Hattie uyandığında garip bir şey oldu. 'Hıçk!' yaptı Hattie. 'Hıçk!'

Yarışmada her yerden hayvanlar toplanmıştı. Burunları seğiren tavşanlar, çizgili şapkalı sincaplar, örgü şalıyla bir kaplumbağa ve sarı çiçekli bir tilki. Gözlüklü ve mor kuşaklı uzun boylu bir baykuş olan jüri, yüksek bir dalda oturuyordu. Hattie'nin kalbi hızla çarpıyordu. 'Hıçk!' diye yine hıçkırdı, kehribar rengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Milo patisine hafifçe vurdu. 'Endişelenme,' diye fısıldadı.

Hayvanlar tek tek hikâyelerini anlattı. Tavşan havuçlardan, sincap meşe palamutlarından söz etti. Hattie dikkatini toplamaya çalıştı ama hıçkırıkları daha da yükseldi. 'Hıçk! Hıçk!' Patileriyle ağzını kapattı, yanakları kum rengi tüylerinin altında yanıyordu. Milo izliyordu, parlak gözleri düşünüyordu. Hattie'nin utandığını biliyordu. 'Bir fikrim var,' dedi, zeki gülümsemesi büyüyerek.

Sıra Hattie'ye geldiğinde öne çıktı, turuncu atkısı titriyordu. Cesur küçük kuş hakkındaki hikâyesine başladı. 'Bir zamanlar —Hıçk!—uçmak isteyen—Hıçk!—bir kuş varmış.' Seyirciler kıkırdadı. Hattie'nin kulakları sarktı. Ama Milo yanına atladı. 'Bekleyin!' diye bağırdı. 'Hıçkırıkları hikâyenin bir parçası yapalım!'

Milo, Hattie'ye fısıldadı: 'Her hıçkırdığında ben komik bir ses ekleyeceğim.' Hattie başını salladı, heyecanlı gülümsemesi birkaç dişini gösterdi. Devam etti: 'Kuş—Hıçk!—dost canlısı bir kurbağayla tanışmış, kurbağa—Hıçk!—vırak! demiş.' Milo araya girdi: 'Boing! Boing!' Seyirciler kıkırdadı. Hattie'nin hıçkırıkları aptalca ses efektlerine dönüştü ve hikâyesi daha çılğın, daha komik bir hal aldı.

Baykuş jüri öne eğildi, altın rengi gözleri gözlüklerinin ardında pırıldıyordu. Tokmağını hafifçe vurdu. 'İlginç,' diye öttü. Hattie özgüven kazandı. 'Kurbağa ve kuş—Hıçk!—bir dans etmiş—Hıçk!—ve kurbağa—Hıçk!—minik bir davul çalmış!' Milo ekledi: 'Tak-tak-tak!' Seyirciler daha yüksek sesle güldü. Hattie'nin hıçkırıkları artık utanç verici değildi; en güzel kısmıydı!

Her hıçkırıkla Milo yeni bir ses uydurdu. 'Hıçk!' bir boru sesine dönüştü. 'Hıçk!' patlayan bir balona dönüştü. Hattie'nin hikâyesi kahkahalarla dolu bir maceraya dönüştü. Tavşanlar alkışladı, sincaplar ısıklık çaldı, kaplumbağa kabuğunun derinliklerinde kıkırdadı. Hattie utangaç olmayı unuttu. O kadar eğleniyordu ki, hıçkırıklar arasında tüylü boyun tasması kahkahayla sarsılıyordu.

Sarı çiçekli tilki o kadar çok güldü ki çimenlerde yuvarlandı. Baykuş jüri hepsinden çok güldü, yuvarlak gövdesi sarsılıyordu. 'Hu-hu-ha!' diye öttü. Hattie'nin hıçkırıkları bir ritme dönüştü ve Milo ceplerine vurarak davul çaldı. Bütün seyirci kahkahalara boğulmuştu. Hattie'nin kocaman kehribar gözleri pırıldadı. Hikâye anlatırken kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Hattie bitirdiğinde kalabalık tezahüratlara boğuldu. 'Bir daha! Bir daha!' diye bağırdılar. Hattie eğildi, turuncu atkısı dalgalanıyordu. Milo da eğildi, yeşil yeleği gururla kabarmıştı. Baykuş jüri tokmağını kaldırdı. 'Bu,' dedi, 'günün en iyi gösterimiydi!' Hattie'nin hıçkırıkları gösterinin yıldızı olmuştu.

Yarışmadan sonra baykuş jüri aşağı uçu. 'Hiç bu kadar gülmemiřtim,' dedi, gözlükleri parıldayarak. 'Bir hıçkırıęı mutlu bir anıya dönüřtürdün.' Hattie ıřıldadı. 'Milo olmasaydı bunu yapamazdım,' dedi. Milo sırttı. 'Arkadařlar bunun içindir,' dedi, kuyruęu havada. Seyirciler etraflarını sardı, daha fazlasını duymak istiyorlardı.

O akşam Hattie ve Milo akasya ağacının altında oturdu. 'Çok utanmıştım,' diye itiraf etti Hattie. 'Ama sen bunu komik yaptın.' Milo başını salladı. 'Utanç verici anlar komik anılara dönüşebilir,' dedi. 'Hele bir arkadaşın varsa.' Hattie atkısını ikisinin etrafına sardı. Bu günü asla unutmayacağını biliyordu —hıçkırıklarının herkesi güldürdüğü günü.

O günden sonra Hattie hikâyelerini özgüvenle anlattı. Bazen Milo'nun aptalca seslerini duymak için hıçkırıyormuş gibi yapardı. Hayvanlar etrafına toplanır, bir hikâye daha dinlemek için sabırsızlanırdı. Hattie kahkahanın en iyi ilaç olduğunu ve gerçek arkadaşların, işler ters gittiğinde bile gülümsemek için bir neden bulmana yardım ettiğini öğrendi.

Baykuş jüri Hattie ve Milo'yu her şenlikte sahne almaya davet etti. Hikâye anlatıcılıkları ünlendi, hıçkırıklarla ve kahkahalarla dolu komik seslerle doldu. Hattie artık hatalardan korkmuyordu. Milo yanındayken her hıçkırığın mutlu bir sürprize dönüşebileceğini biliyordu. Ve hayvanlar her zaman yüzlerinde gülümsemeyle ayrılıyordu.

Bir gün küçük bir tavşan Hattie'ye sordu: 'Hıçkırıklardan korkmuyor musun?' Hattie gülümsedi, kehribar gözleri sıcacıktı. 'Artık hayır,' dedi. 'Bana en iyi arkadaşımı ve bir sorunu şölene dönüştürdüğümüz günü hatırlatıyorlar.' Milo başını salladı, kırmızı papyonu sallanarak. 'Ve her zaman gülümsemek için bir neden buluruz,' diye ekledi.

Yani eęer bir gn yanlış anda hıçkırık tutarsa, sırtlan Hattie'yi ve mirket Milo'yu hatırla. Sarsıntılı bir başlangıcı gnn en iyi gsterimine nasıl dnştrdklerini hatırla. Utanç verici anlar komik anılara dnşebilir ve iyi arkadaşlar her zaman glmsemek iin bir neden bulmana yardım eder. İřte sırtlanın hıçkırığının hikâyesi.